

Sotirios Crotos

UCENICUL
LUI IISUS HRISTOS

Jurnalul medicului Sotirios Crotos

Ediție revizuită

Traducere din limba latină
de Serva Christi

*De factis et vita exceptis medici Soterii Croti, qui Jesu Christi, filii
vivi ac veri Dei, fuit discipulus [Despre faptele și viața medicului
Sotirios Crotos, ucenicul lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu
și adevărat]*

Copyright © 2003, 2017 EDITURA FOR YOU

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You.
Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această
carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Ana-Maria Dateu
DTP: Prosperity Exprim (Felicia Drăgușin)
Design copertă: Despina Iorga

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României SOTIRIOS
CROTOS**

Ucenicul lui Iisus Hristos: jurnalul medicului Sotirios Crotos /

Sotirios Crotos; trad. din limba latină de Serva Christi. - Ed. rev. -

București: For You, 2020

ISBN 978-606-639-308-9

I. Serva Christi (trad.)

2

Editura For You
București

Notă

Nu știm când și cum a murit medicul Sotirios Crotos. Potrivit afirmației botanistului, că a văzut și a îngropat în grotă un schelet uman căruia îi lipsea mâna dreaptă, cert este că el a fost găsit de unul dintre complotiștii marelui preot Anna și a avut parte de aceeași moarte de martir ca și episcopul Manachen.

Serva Christi

Cuprins

<i>Confesiune</i>	5
<i>Nota traducătoarei</i>	19
I. Serbările zeiței Isis	21
II. Practica medicală	31
III. Vocea	41
IV. Iisus	63
V. Răstignirea, Învierea și Pogorârea Duhului Sfânt	153
VI. Evanghelia	231
VII. Jurnalul	249

Nota traducătoarei

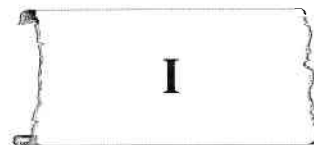
Jurnalul medicului Sotirios Crotos – cu titlul original *Despre faptele și viața medicului Sotirios Crotos, ucenicul lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu și adevărat* – a fost găsit, sub formă de papyrus, într-o grotă din Munții Libanului de către un botanist în căutare de plante medicinale. Acesta s-a cățărat pe o stâncă pentru a ajunge la o plantă care îl interesa; stânca s-a sfărâmat, iar el a căzut în grotă, viu și nevătămat. Acolo, întins pe pământ, era un schelet uman, având lipsă mâna dreaptă. Uitându-se mai atent, a remarcat craniul, care era ceva mai ridicat decât restul scheletului. A dat la o parte totul și a scos o lădiță îmbrăcată în piele neagră, deosebit de fină, cam de 50x30 cm. Când a deschis-o, și-a dat seama, din conținutul ei, că are în față o trusă medicală de tipul acelorora pe care le aveau medicii în Antichitate.

Totul era în perfectă stare. În lădiță se aflau mai multe punguțe de pânză albă, strânse la gură, conținând flori de tei, mușețel, soc, coada șoricelului, levănțică, mentă, mac și alte plante. Alături, erau diverse sticlute cu oțet, vin, ulei, tincturi și esențe aromate. Se mai aflau acolo cutiute metalice cu unsori și diverse cârpe, din pânză albă, mai mari și mai mici, unele lungi, sub formă de feșe, altele

flanelate, pentru comprese. Sub aceste cărpe, a găsit un rulou de papirus, înfășurat în piele neagră, foarte fin, intact conservat, având pe copertă un cerc alb cu o cruce albă în centru. Neavând timp să-l desfacă, l-a aruncat în sacul pe care îl purta în spate, peste plantele strânse; a vrut să ia și lădița, dar, fiind prea încărcat, a renunțat, în speranța că va reveni a doua zi. A făcut însă o groapă mai mare și mai adâncă în grotă, a pus lădița în ea și, deasupra ei, craniul și scheletul, așa cum le găsisese. Le-a acoperit cu pământ și cu sfărâmurile de stâncă și, fiindcă se apropia seara, și-a notat în memorie grotă și împrejurimile ei și a plecat. A doua zi și, în continuare, o lună în șir, a tot căutat grotă, fără s-o mai găsească, așa că s-a ales numai cu papirusul.

Întorcându-se în țară și cunoscând limba greacă, l-a tradus în limba latină și l-a stilizat cu un specialist, care i-a spus că trebuie difuzat, deoarece conținutul îi aparține întregii lumi. Botanistul a fost de acord, cu condiția ca numele lui să nu fie divulgat. Conținutul cărții a rămas intact, dar s-au făcut schimbări stilistice, ca să fie mai ușor de citit și înțeles.

Serva Cristi

Serbările zeiței Isis

Pericle și Casandra Crotos erau greci atenieni. Pericle Crotos, un armator foarte bogat, deținea 16 corăbii, dintre care 4 pentru călători, iar 12 pentru transportul diverselor mărfuri. Corăbiile lui împânzeau mările, ducând din Grecia măslin, stafide, portocale, lămâi, smochine și întorcându-se din India, China, Fenicia, Egipt, Hispania și Gallia cu stofe, mătăsuri, mirodenii, bijuterii, fel de fel de porțelanuri și metale scumpe. Corăbiile erau încăpătoare, aveau o construcție solidă și erau văslite de oameni plătiți cinstit, nu de sclavi. Corăbiile de călătorie erau rapide, spațioase, elegante și cu un confort rar întâlnit. Pericle era de părere că, dacă „omul te plătește cinstit, tu ești obligat să-l servești“. Ca fire, era un om dintr-o bucată, inteligent, cinstit, foarte priceput în meserie și foarte muncitor, dornic să știe de toate, perseverent și voluntar.

Casandra Crotos era fină, delicată, sensibilă, contemplativă, iubitoare de tot ce înseamnă artă și frumos, în special de muzică, fiind o virtuoză cântăreață din luth și având o voce foarte suavă. Pericle și Casandra aveau doi băieți: Sotirios și Dimitrios.

Sotirios, inteligent și dornic să afle de toate, spirit cercetător și întreprinzător, a dovedit încă din copilărie aptitudini pentru medicină; ca și mama lui, adora frumousul și îi plăceau numai oamenii veseli și sănătoși, dorința lui fiind să vindece bolile ce produc suferință și îl macină pe om. Moștenise de la Casandra o foarte fină ureche muzicală, o voce foarte frumoasă și deseori cânta în duet cu ea, acompaniindu-se cu ea la luth. Așa se face că, după ce a terminat de studiat medicina, a devenit ucenicul cel mai sârguincios al renumiților medici atenieni Ascanios, tatăl și fiul.

Dimitrios era un spirit eminentemente comercial. Bun la calcule (venituri și cheltuieli), se pricepea să socotească foarte riguros. După terminarea studiilor primare, tatăl său, Pericle Crotos, l-a trimis în Gallia, unde a studiat patru ani modul de construire și reparare a corăbiilor, familiarizându-se cu mersul și transportul lor, astfel că acest mijloc de transport nu mai avea niciun secret pentru el. În Gallia exista cea mai bună școală de navigație din Imperiul Roman. Când au fost ocupați de romani, Pericle Crotos le-a plătit o sumă fabuloasă ca să-și scape băieții de armată și război, iar cu corăbiile lui le făcea numeroase servicii romanilor, transportând alimente pentru trupele acestora.

Când Sotirios avea 27 de ani, deci după zece ani de studii medicale, Ascanios-tatăl, renumitul medic din Atena, l-a sfătuit pe Pericle Crotos ca băiatul, cu mare vocație de medic, să fie trimis pentru trei ani la preoții egipteni, să se specializeze în operațiile mari (marea chirurgie) și în nașteri. Așa că iată-l pe Sotirios debarcând la Alexandria, în Egipt, cu bani mulți, unde s-a instalat imediat și a luat contact cu preoții-medici. Chiar din primele zile, s-a împrietenit cu sculptorul Laertius, originar din Neapole, care venise cu un an înainte în Alexandria, să se specializeze în arta florilor și a sculpturii fine în piatră.

Pe lângă studiile de medicină, în care s-a adâncit cu asiduitate, Sotirios a căutat să învețe cât mai multe din cunoștințele generale ale culturii egiptene, fiind foarte avid de știință și pasionat de descoperirile științifice în istorie, matematică, inginerie, astronomie și artă.

Recunoștea cu prisosință că acest popor milenar avea înmagazinate în Biblioteca din Alexandria trecutul și prezentul omenirii întregi – și avea, deci, unde să-și satisfacă dorința de cunoaștere. În primul an, un lucru l-a impresionat în chip deosebit, și anume serbările zeiței Isis. Luna egipteană era împărțită în trei decade, adică trei săptămâni a câte nouă zile lucrătoare, și o sârbătoare, deci luna avea douăzeci de zile lucrătoare și trei sărbători. Religia lor număra trei zeități mari: Ra, zeul soarelui, Osiris, zeul morților, și Isis, zeița fecundității.

Serbările în cinstea zeului Ra aveau loc la strângerea recoltelor, cu belșug și veselie, și țineau o lună de zile, iar pe zeița Isis o sărbătoreau tot o lună de zile, primăvara, în luna martie. Serbările zeiței Isis erau reglementate strict. În cursul acestei luni, cât durau serbările, toate femeile, fără excepție, începând de la 14 și până la 40 de ani, apte de fecundare – de la cea mai umilă femeie până la faraoană, cu femeile din palatul ei – erau obligate, o singură dată, să-și aducă trupul drept ofrandă zeiței Isis, adică să fie fecundate.

Serbările ținând o lună de zile, nu se putea invoca niciun motiv spre a se sustrage de la această obligație. Dacă vreo femeie ar fi îndrăznit aceasta, preoții egipteni, ținând o evidență foarte strictă, ar fi aflat-o, iar pedeapsa era să fie legată la stâlpul infamiei, în piață, goală până la brâu, urmând să primească pe spinare 50 de bice.

Cum se desfășurau serbările zeiței Isis? Cu o lună de zile înainte, se scotea în piața Alexandriei statuia zeiței Isis, împodobită cu ghirlande și flori, se cânta și toți

dansau. În jurul statuii se ridicau vreo trei sute de corturi; se băteau țărushi în pământ, destul de distanțați, uniți la capătul de sus și legați cu sfoară. Se arunca peste ei o prelată sau o pânză densă, în diverse culori. Arăta ca o căciulă țuguiată și înflorată, așezată pe pământ, acoperită atât de bine, că nu se vedea nimic – nici din afară și nici din interior. În cort se așternea un covor. Când erau toate terminate, aveai impresia că Isis stătea în mijlocul a trei sute de căciuli țuguiate, așezate cu baza pe pământ. Așa se proceda în Alexandria, precum și în toate orașele și satele Egiptului. La 1 martie (începerea serbărilor), femeile, îmbrăcate ca de obicei, cu un văl gros pe față, mai subțire în dreptul ochilor, pentru a vedea să umble, veneau în piață și se așezau pe vine, una lângă alta, în fața corturilor. Bărbații veneau, fiecare atingea pe umăr femeia aleasă, care îl urma în cort. Cortul era bine închis, se lungeau amândoi pe covor și bărbatul o posedea. Apoi ieșeau împreună din cort, bărbatul mergea la treburile lui, iar femeia se întorcea acasă, mulțumită că i-a adus corpul ei drept ofrandă zeiței Isis – că și-a făcut datoria, împlinind legea.

Prin lege, era interzisă ridicarea vălului de pe față; dacă vreun bărbat era divulgat ca fiind vinovat de această faptă, primea 50 de bice pe spatele gol, în piață. De aceste serbări profitau mai ales beduinii, cavalerii rătăcitori ai deșertului, aceștia neputând să-și satisfacă tot anul pofta de femeie. La serbările zeiței Isis, ei se adunau în număr foarte mare în Egipt, la fel și soldații romani și fel de fel de negustori și călători. Bărbații, în general, erau de acord cu aceste serbări; legea e lege și trebuie împlinită. În ceea ce le privește pe femei, părerile erau împărțite: unele o așteptau pe Isis cu nerăbdare, sătule tot anul de același bărbat, altele o așteptau pentru bucurie, veselie și petrecere și nu mergeau în fața cortului numai o dată, ci de câte ori voiau. Serbările fiind legiferate, nimeni nu putea să le

învinuiască de faptul că sunt femei stricate. Preoții știau acest lucru și râdeau în barbă. Legea le obliga o singură dată în toată luna, iar pe ei nu-i interesa excesul de zel al unora dintre femei.

Exista, totuși, o categorie de femei, un număr restrâns, pentru care serbările zeiței Isis erau o corvoadă: femeile cinstite, măritate, cu copii, cărora nu le convenea să se întindă pe covor cu orice beduin și care recurgeau la un vicleșug: în ziua când se hotăra să împlinească legea, fiecare îi spunea acasă soțului ei că se duce la Isis. Pleca înainte, venea cu vălul pe față, iar el o urma: ajunsă în piață, se așeza jos lângă cort, iar soțul ei o atingea pe umăr, ea urmându-l; se lungeau amândoi jos și o poseda pe covor, ca acasă, apoi plecau la treburile lor. Femeia era mulțumită că și-a făcut datoria față de Isis și de lege. Preoții cunoșteau și acest lucru, dar nu protestau. Legea îi cerea femeii ofranda, dar n-o întreba cu cine a adus-o.

Medicul Crotos era foarte indignat de lipsa de respect față de femeie, mamă, soție, soră, fiică: „S-o expui în piață, ca pe o marfă!”

Vorbind cu preotul, acesta i-a spus că-i dă răspunsul la sfârșitul serbărilor. Laertius a fost mai practic, nu și-a făcut niciun scrupul. El a găsit cu cale că femeile trebuie ajutate să îndeplinească legea și s-a avântat cu toată tineretea lui să le ajute. Văzând-l pe Sotirios indignat, i-a zis:

– Ce prost ești! Fii caritabil cu ele; suntem tineri, material avem destul și, deocamdată, nepuizabil. Ele nu ne cer bani, cer doar să le ajutăm.

Îndemnându-se apoi cu Laertius, a intrat și Sotirios în dansul carității.

La șase zile după începerea serbărilor, a sosit în Alexandria, de la Ierusalim, un oarecare Manachen, cu o misiune pentru faraon din partea regelui Irod. Tânăr, de vreo 30 de ani, fariseu, cărturar vestit, medic al lui Israel,

cunoscând la perfecție limba egipteană, a făcut cunoștință cu Sotirios și cu Laertius. Era un bărbat foarte frumos, elegant și vesel. Le-a zis:

– Pentru noi trei sunt toate femeile Alexandriei! Dacă într-o lună de zile nu suntem în stare să le mulțumim, cade Isis de pe soclu!

Între patru ochi, i-a spus lui Crotos:

– Eu, ca medic al lui Israel și viitor Mare Preot la Ierusalim, nu pot să-mi fac de cap, dar aici, fiind necunoscut, prost aș fi să nu profit de ocazie!

După trei zile, tot în secret, i-a zis:

– Dacă e aceeași, cum cred eu, îi ridic vâlul, cu orice risc, căci nu mă înșel de două ori la rând: m-am întins cu ea pe covor și pot să-ți spun că ne potrivim de minune.

Râzând, Sotirios i-a răspuns:

– Fii prudent cu spinarea ta, n-aș vrea să te văd bi-ciuit în piață.

La ridicarea vâlului, a tresărit, căci era o frumusețe rară, o bijuterie de femeie. Tânăra, micuță, brunetă, semăna mai mult a indiană decât a egipteană: niște ochi mari, negri, dinți mărunți, albi, ca niște boabe de orez, niște buze roșii și voluptoase, având pictată pe frunte o floare de lotus, semn că făcea parte din familia faraonului.

– Ești cumva faraona?

– Nu, a răspuns femeia.

– Cine ești atunci?

– Sora Faraonului.

– Câți ani ai?

– 19.

– Cum te cheamă?

– Na-Lotus.

– Eu am 30 de ani. Mă vrei de bărbat? a întrebat-o tânărul.

– Da.

– Să merg mâine la faraon, să te cer de soție?

– Da.

A sărutat-o voluptos, i-a adus încă o dată ofranda lui Isis și, cam târziu, au ieșit amândoi din cort.

Na-Lotus era și ea produsul serbărilor lui Isis, faraona întinzându-se pe covor, cu douăzeci de ani în urmă, cu un negustor indian aflat în trecere prin Alexandria.

A doua zi, Manachen i-a cerut-o faraonului în căsătorie. Acesta, râzând în barbă, și-a închipuit că vâlul a fost ridicat, dar, prudent, a amânat răspunsul până la sfârșitul serbărilor zeiței Isis. Între timp, s-a interesat cine este îndrăznețul acesta, frumos și elegant, care îi cere mâna lui Na-Lotus. Manachen nu era doar un bărbat foarte frumos, fermecător, elegant, foarte bogat și foarte instruit, ci și nepot al regelui Irod, al Galileei. Așa că faraonul a fost de acord și, după serbările zeiței Isis, Alexandria a luat-o de la capăt cu serbările, pentru nunta lui Na-Lotus. Iată-l acum pe Manachen cu Na-Lotus la Ierusalim.

Sinedriul a sărit șapte coți în sus. I s-a spus:

– Ești nebun? Cu o idolatră? Dă-i carte de despărțire, trimite-o înapoi în Egipt, iar tu vei suporta, la stâlpul infamiei, 30 de vergi pe spatele gol pentru păcatul tău, cum a zis Moise.

Manachen n-o luase pe Na-Lotus ca să-i dea carte de despărțire și nici nu era dispus să suporte, pe spatele gol, cele 30 de vergi impuse de Moise. Le-a vândut toată averea lui Irod unor farisei bogați și, cu trei căruțe pline cu aur și bijuterii, și-a luat nevasta de mână și s-a întors la Alexandria. Faraonul i-a cerut lui Na-Lotus să declare în scris că n-are nicio pretenție la tron, le-a clădit un palat în Oaza Migdalilor și i-a așezat acolo.

La sfârșitul serbărilor zeiței Isis, preotul-medic l-a invitat pe Sotirios la o discuție.

– Îți sunt dator cu un răspuns. Cred că serbările zeitei Isis te-au înfierbântat. Tinerețea ta și-a dat obolul la picioarele ei.

Medicul a spus răsând:

– Femeile trebuie ajutate să-și facă datoria și, ele fiind sexul slab, noi, bărbații, le-am dat o mână de ajutor.

– Află că Isis este o mare binefăcătoare pentru poporul nostru, fără de care un popor milenar, ca cel din Egipt, ar cădea într-o totală decrepitudine, a spus preotul-medic.

Sotirios l-a privit uimit.

– Da, da, gândește-te că, peste nouă luni, Isis va face ochi și întotdeauna copiii ei sunt viguroși, sănătoși, inteligenți și foarte dotați. Pentru acești copii, a adăugat preotul, avem o lege specială. La naștere, soțul femeii e obligat să-i dea numele lui și să-l crească drept copilul lui, cu ceilalți copii, fără nicio deosebire, primind totodată o pensie substanțială pentru creșterea sa. Până la 10 ani, stă în sânul familiei, apoi îl luăm, îi facem educația convenită și scoatem din el un ilustru inginer, medic, arhitect, preot sau altceva.

Sotirios n-a mai avut nimic de obiectat.

Pe lângă studiile lor, care le răpeau toată ziua, Sotirios și Laertius erau în fiecare seară invitați la Manachen, distrându-se și amuzându-se în palatul din Oaza Migdalilor.

Timpul trecea și, în ultimul an, Sotirios a devenit în chip dramatic un pasionat al bolii viermelui rotitor. Printre peștii ce trăiau în apa Nilului puteai distinge, din timp în timp, un peștișor verde, mare cât degetul gros de la mână, care înota învârtindu-se ca o morișcă. Din cauza aceasta, poporul îl numise „pește-morișcă”. Era un peștișor grasuț, fără os, cu o singură aripioară dorsală. Apariția lui, foarte rară în apa Nilului, fusese semnalată cu trei sute de ani în urmă.

Pește-morișcă trăia în simbioză cu un viermișor verde, aproape invizibil, care trăia agățat de aripioara lui

dorsală. Peștișorul se hrănea cu un soi de lăptucă ce creștea din abundență în mîlul Nilului. El se strecura în inima lăptucii, o cresta cu dinții, sugând un fel de zeamă lăptoasă, foarte bună. Viermișorul, cum simțea lăptuca, aluneca în ea și sugea cu nesaț zeama din creștăturile făcute de pește. Întrucât lăptuca era comestibilă și sățioasă, poporul o culegea din mîl, o spăla și mușca direct din ea. Era foarte bună la gust, zemoasă și lăptoasă, fiind consumată crudă. Cu două lăptuci pe zi, felahul* se simțea sătul. Preotul atrăgea zilnic atenția poporului să spele lăptuca, foaie cu foaie, ca să nu mănânce cumva și peștele-morișcă împreună cu ea.

Uneori, din nebagare de seamă sau pentru că lăptuca nu era bine spălată, era mâncat și peștișorul cel fără de os, delicios la gust. Viermele se refugia sub limbă și, cum era în formă de sfredel, își împlânta coada sub limbă și se învârtea până țâșnea sângele. Atunci se întorcea cu capul în locul cozii și sugea cu nesaț sângele. Omul simțea o usturime sub limbă și credea că a mâncat ceva piperat sau ceva înțepător. După asta, avea prima criză: cădea cu fața la pământ și se învârtea pe burtă până leșina. Diagnosticul era clar: boala viermelui rotitor, o boală foarte rară, de care lumea se ferea, căci era fără leac. În tradiția medicală egipteană (căci boala nu exista decât de trei sute de ani și numai în Egipt), ea era studiată, iar preoții au ajuns la concluzia că oamenii trebuie să se ferească de pește-morișcă. Pentru că viermele era foarte mic, aproape invizibil, n-au găsit nicio posibilitate de a-l distruge.

Ce se întâmpla mai departe? După ce limba rămânea ca un burete uscat, omul nu mai putea nici să vorbească, nici să mănânce, îi cădea tot părul de pe cap; viermele îi devora totul în gură: mușchii faciali, pielea și restul; ieșea apoi afară, iar fața bolnavului se umplea de pete roșii.

* Nume dat țăranilor egipteni. (n.tr.)